

'Ερείπια προϊστορικής γεφύρας ἐν Ἀργολίδι

πίπτει νὰ μὴ προσιθεσθῇ, ἀλλ' ὅμως εὐρίσκονται καὶ διὰ τὸν τοιοῦτον δύο ἄγαθαὶ λέξεις, ὅτι δηλ. διεκρίθη καίτοι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἀσθένεια βαρεῖα τὸν ἐπληξέν. Ἀλλ' ὅμως κοινῇ ἀπονείσει θὰ μείνῃ ἐν ἀκόμη ἔτος ἵνα τελειοποιήθῃ καὶ τὰ τοιαῦτα. Τοῦ Γυμνασίου αἱ σπουδαὶ διέρχονται σοθιρώτεραι καὶ ἔπειτα τὸ πατιδίον γίνεται νεανίας. Οἱ περὶ τὰ γράμματα ἔπαινοι δὲν τὸν ἐνθουσιάζουσι καὶ πολὺ καὶ δὲν εἶναι καὶ εὔκολον νὰ ἀποκτηθῶσιν. Υπάρχει ἀλλος τρόπος ἔπαινον· ὁ νεανίας προσεκολλήθη εἰς τινὰ ποδηλατικὸν σύλλογον ἢ ἄλλον μαθητικόν, ἐγένετο ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ ἢ γραμματεὺς, ποιεῖται ἐκδρομάς, ἀριστεῖται εἰς τοὺς ἐν Κηφισιᾷ ἢ Φαλήρῳ ἄγωνας, ἀναγινώσκει ποίημα ἢ διατριβὴν ἐν τῇ ἡ'. ἢ 6'. δημοτικὴ σχολὴ ἐνθα συνεδριάζει ὁ Σύλλογος, συμπαρισταμένους καὶ πλήθους ἐκλεκτοῦ καὶ τὰ ἔξης καὶ τὰ ἔξης. Τέλος ἡ οὐτως ἢ ἄλλως λαμβάνει τὸ ἀπολυτήριον αὐτοῦ καὶ γίνεται ἀκαδημαιὸς πολίτης. Ἀποθέωσις! Ἡ γιράρχη τῶν γονέων, ἡ συγκίνησις τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, γράφονται καὶ ἀναγράφονται καὶ νέον ἕδη στάδιον ρεκλάμας ἀνοίγεται καὶ ὁ μέλλων βιο-

μετοχὴ εἰς Φιλαρμονικὰς ἑταιρίας καὶ λαμπρὰ ἐπίδειξις τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ ταλάντου ἐν συναυλίαις δημοσίαις, ἀνάμειξις εἰς φοιτητικοὺς συλλόγους διαλυομένους καὶ ἀνασυνισταμένους, ἢ ἐπίσημος αὐτοῦ εἴσοδος εἰς τὸν κόσμον εἴτε ἐν τῷ χαρῷ τοῦ Παρνασσοῦ, εἴτε ἐν συγγενικῇ οἰκογενείᾳ, ἐνθα τὸ πρώτον καὶ ἐφόρεσε φράκον πρὸς χαρὰν τῶν γονέων καὶ τέλος αἱ ἔξετάσεις αὐτοῦ, ἐν αἷς λαμβάνει πάντοτε ἀριστα καὶ τὸ ὀλιγώτερον λίαν καλῶς, ὡς νὰ μὴ ἐδίδοντο ποτὲ κατωτεροὶ ἐν τῷ Πανεπιστημιῳ φιλομοσίᾳ. Οἱ φίλοι συγχαίρουσιν αὐτόν, ἡ πατρὶς ἀγάλλεται καὶ οἱ εύτυχεῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις γονεῖς στέλλουσιν ἀδρὸν τὸ γρῆμα. Τέλος ἡ μετάβασις εἰς τὴν Ἐσπερίαν εἰς τὸν σταθμὸν παρέστησαν οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, τινὲς συνώδευσαν αὐτὸν καὶ μέγρι Πατρῶν ἀπεκδεχόμενοι τὰ βέλτιστα παρὰ τοῦ νεαροῦ λογίου. Κατετάχθη ἔξω εἰς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα σχολὴν καὶ ἐν διαγωνισμῷ τόσων ζένων ἡρίστευσεν αὐτὸς ὁ Ἑλλην. Καὶ ἐγένετο γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς ζένους καὶ διεκρίθη κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Γαυμέτα κρατῶν αὐτὸς ἐξ ὅλων τὸν στέφανον τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐμονομάχησε γάριν τῆς τιμῆς τιμῆστης Ἑλλάδος πάντοτε, λαβὼν σπαθισμὸν ἐπὶ δημορσιεύει καὶ τὴν εἰκόνα του. Καὶ τέλος ἂν δημοσιεύσῃ καὶ ἐκεῖ ἐναίσιμον διατοιχήν, ταῦτα καὶ ταῦτα ἔγραψεν ὁ «Μικρὸς Ταχυδρόμος» τοῦ Μουρελλί: ἡ «Αἱ Νέαι· Εἰδήσεις» τῆς Ἰένας ὑπὲρ τῆς πραγματείας τοῦ πορφύρου. Καὶ ἐπανέργεται πᾶλιν δικηγόρος ἢ ιατρὸς τέλειος καὶ ἡ Πατρὶς ἀπέκτησεν ἔξοχον ἐπιστήμονα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα πλέον μεταβαίνουσιν εἰς τὸν κύκλον τῆς τακτικῆς ρεκλάμας περὶ ἡς ἡρτιῶν φυλῆν.